

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra KNUD DEN STORE, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633872920256/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Men oftest dog med Manddom og med Sværd
Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte;
At blive Danmarks gamle Krone værd,
Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
Og derfor stormed jeg i Herrefærd,
Og derfor Heltens SysseL, Kaup, jeg yndte;
Da aabned sig mit Hierte for din Stemme.
Ak hulde Jesus! kan du alt forglemme?

Som Kongen nu saaledes trøstløs sad,
Med blege Kinder og med Graad i Øiet,
Mens hen ad Bænken i den lange Rad
Guldhorret gik og Hvermand var fornøiet,
Da treen en Skiald for Kongen frem og qvad:
»Min Konning! hvor er Den som du ophøiet?
Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande.
Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande.«

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
Paa denne daarlige, forvovne Tale.
Hvad Skialden qvad det raabtes snarligt ud
Af hver en Ridder i de blanke Sale.
Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,
Ført ned fra Borgen giennem grønne Dale,
Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,
Den tunge Glavind ved sit Belte spænde.
Med Kronen paa, med Sceptret i sin Haand
Han monne sine Fied mod Havet vende.
Hvad Tanke der besielte Kongens Aand,
Hver Hofmand ønskede nu med Higen kiende;